

Muzaffer Nam Diğer Muzo

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Mart 2025

Mizacı olmayan bir düş gibi mesela yoksa mesafeyi yok sayıp arşınlamak mı olmayanı?

Tekeri kırık bir düş aslında tüm olup biten bir de düşmeyen yakasından hani uzatsam elimi yakalayacak gibiyim bazı şeyleri iyi de aslı astarı yok ki hiç birinin.

Son sürat giden, freni boşalmış bir araba ve direksiyonu nefes nefese kalmış bir rabıta gibi. Komik ve çok da aykırı bir de ısrarcı iken Tanrı.

Yakaladığım... yok, yok, yakalandığım al işte: takılıyım misinin ucundaki yem'e sonra da içimdeki hava boşalıyor belki de tam tersi benim havayı boşaltan.

Ben seçmedim üstelik: öğrenmeyi filan da dilemedim ama öğrettim adam akıllı.

İnsan olmayı öğrettim içimdeki seyirciye ve adam gibi sevmesini öğrettim tüm çocuklarıma. Sayısı kaç, unuttum bile daha doğrusu bir gün bile saymak gelmedi aklıma ne de olsa her gün nüfus sayımı yapılmıyordu.

Ayağımdaki ayakkabıya dahi sahip çıkamadım ve kocaman adımlarla yalpalaya yalpalaya giderken nihayetinde ayağıma iki numara büyük gelen üstelik fıtratıma da aşırı yük bindiren hele ki mokasen görünüşlü lenduha saksıdan sıkılmışken... kısaca soğuk ve kış demeden yalın ayak yürümeyi öğrendim. Yalıtılan bir kelam olmayı da iyice ezberledim. Düşlerimde ve düşüşlerimde hep eksik telaffuz edildi adım.

Muzaffer olmayı ben seçmedim aslında Muzo denmesini ben istirham etmedim.

Kayıkların dibi su alırken alık alık bakınırken etrafına eşrafım ben hala yolda bulduğum gazete kâğıtlarını dibine kadar okudum gerçi artık ne satan bayi kaldı ne okuyan bir akıllı ne de olsa akıllı geçinen herkes

aklını elindeki cihazlardan alıyordu ama... aldı da ne oldu üstelik ben bir kez elime cep telefonu almamışken üstüne üstük cep delik paltomda ayrıca ismim bile yazarken yakamda gerçi başka bir isimdi paltomdaki ne de olsa paltonun ikinci sahibiydim belki de üçüncü... canım, neyse ne alt tarafı soğuk içime işleliyordu gerçi işleyen başka şeyler de vardı... of, sıkıldım.

Sandal gibi salındığım mı?

Salkım saçak gezindiğim mi mevzu bahis?

Ayrıntıya gireceksek başlayayım efendim.

Kurtköy'de bir ilköğretim okulunun hem müdürüydüm hem de sınıf öğretmeni 1-B sınıfının ve aynı zamanda bekçisi... ah, evet, bir de hizmetlisi.

Güzel devletimin ayıramadığı bütçeyi ilk zamanlar cebimden ödeyip bayağı bir güzelleştirdi okulumuz.

Konu eğer ki eğitim ise ve sorumlu olduğumun da bilincinde ve ben seve seve neyim var neyim yok sattım savdım yetmedi çocuklara kadar uzandım. Yanlış anlamayın sakın lakin terlikle okula gelen öğrenci mi istersiniz ya da kıt kanaat geçinen nice ailenin okula göndermediği özellikle kız çocuklarının tahsiline köstek çıkıldığı...

Öncesinde senelerce köy köy gezdiğim ve öğretmenlik yaptığım yıllarda biriken üç kuruşum sonra da babamdan kalan arsayı satıp da araziye dikilen apartmandan payım üç daire düşüp de... ikisini boş tuttum senelerce hani olur da kalabalık bir ailem olur doluşuruz hesabıyla... memurdan hatta öğretmenlerden başka bir kimliğim olsun istemedim zaten paranın adını da tadını da sevmedikten sonra ve üçüncü dairemi de Mehmetçik Vakfına bağışladığım için... nihayetinde ben okula yakın bir daire tuttum üstelik gelenim gidenim olmadığı için de fazlaca eşya almadım evime.

Bu konuların gereksiz ayrıntılar olduğunu düşünmeyiniz sakın ha ya da benim ticaret yapma amacı güttüğümü filan da getirmeyin aklınıza.

Anamı Doğu'da görev yaptığım 1999 senesinde toprağa verdikten sonra benim için artık İstanbul'a dönmek bir anlam ifade etmiyordu yine de doğduğum ve büyüdüğüm şehri hep özlemle andım ve nihayetinde yeniden döndüm memleketime üstelik tayin olduğum okulun kapasitesini ve imkansızlıklarını bilip ve de seve seve devam ettim öğretmenliğe. Başka seçenek yoktu ki olsa bile ben yine ne yapar eder öğretmenliği seçerdim.

Paltom... Kürk yakalı üstelik belli başlı bir giyim mağazasından aldığım ve şık ayakkabılarım ne de olsa İstanbul'da yaşamak değil miydi ye kürküm ye, diyenlerin cenneti/cehennemi?

Makul ölçüde para biriktirip iyi bir izdivaç yapma hayallerimi de bunca zaman ertelemişken...

Aslı astarı olmayan hikâyeler anlattı tanıdıklarım. Filancanın kızı pek güzelmiş de lakin benden takriben on yaş büyük.

Ve bir diğeri:

"Selim Bey, oğlum. Çok hanım çok munis bir kız lakin günde on vakit..."

"Beş vakit namaz kılıyorsa ne mutlu bana ve ne mutlu ona. İyi de bunun ne gibi bir sakıncası olabilir?"

"On vakit evladım, şey, on vakit banyo yapar ve iki saat aralıkla evi şartlar da şartlar. Eh, bir de eve gelenleri illa ki deterjan ile yıkar. Ayda bir gider ilaçlarını da yazdırır ama geri kalan her şeyi ile mükemmel bir ev hanımı olacağı da garanti..."

"Yemeğe yağ yerine çamaşır suyu koymasın hani? Bu kadar temizlik beni aşar ve..."

“Lafını balla kestim. Evet, bir kere ailecek zehirlenmişlerdi. Zeytinyağı şişesi ile çamaşır suyu şişesini karıştırmış garibim.”

“Demek durum bu kadar vahim! Ki ben espri mahiyetinde söylemiştim.”

“Boy boy damacaneleriniz olur şey çocuklarınız diyecektim.”

“Damacana nereden geldi ki aklınıza?”

“Temizliği iyi suyla yapar da bizim kız. Hem fena mı şartlı şurtlu yaşamak ve yaşatmak? A, nereye oğlum? Daha anlatacaklarım bitmedi.”

Ayrıntıya dahi girmedim ama aklım kalmıştı bir sonraki gizemli kızda.

“Ne mezunu demiştiniz?”

“Ev ekonomisi. Bir ara bakanlıkta memur olarak çalıştı hatta milletvekili adayı olmayı bile düşünüyordu.”

“Sonra?”

“Bir kaza geçirdi ve malulen emekli oldu. Aldığı engelli maaşıyla gezip tozuyor. Bir de kabul eder misiniz, bilmem ama? Geceleri sık sık dışarı çıkar.”

“Geceleri şehir daha bir sakin. Üstelik cesaretine hayranım hem de bir bayan olarak kendine olan güveni ve cesareti. Ev ekonomisi okumuş olması da takdire şayan. Üstelik geçirdiği kaza neticesinde hayattan kopmamış. Bir tanışalım o zaman. Bu akşam görmeye gelebilirim.”

“Bu gece olmaz. Pazar geceleri bezik oynar arkadaşlarıyla.”

“Hım. Peki, Pazartesi o zaman.”

“Hafta içi illa ki üç gün gider Kıbrıs’a ve...”

“Her mevsimi güzeldir yavru vatanın. İyi de neden sadece üç gün ve her hafta?”

“Rezervasyon yaptığı otelde sadece kumar makineleri var üstelik fiyatta indirim yapıyorlar abone oldu mu.”

“Bayağı yüklü olsa gerek otel fiyatı.”

“Altılı ganyandan büyük bir meblağ kazandı. Ancak karşılıyor otel masrafını. Ama derseniz Cumartesi akşamı, görüşebilirsiniz. Selim Bey oğlum nereye böyle acele acele? Şey, bari telefon numarasını alsaydınız.”

Velhasıl akıl karı değildi benim evlenmem ya da düzenlerine uymam aslında onların kölesi olmaktansa ben yurduma, devlete bir ömür hizmet etmeyi bir kez mademki gönülden dilemiştim.

Sıra sayı sıfatları gibi iklimler geçti üzerinden İstanbul’a geldiğim ilk günden beri masrafım arttı da arttı ne de olsa müdavimi olmuşum yeni alışkanlıklarımın ve yeni dostlarımın.

Önce Zübeyde Hanımın tuhafiyeci dükkanına ortak oldum ve evlerden birini elden çıkarttım. Okuldan çıkıp dükkanda duruyor ve vaktimi sözüm ona ticaretle değerlendiriyordum ama gelen müşterilerin durumu ortaydı.

“Bir metre lastik istiyorum bir de yüksük.”

“Üç yapsak, abla.”

“Üçün biri emeklisiyim evladım. Nerde? Daha gidip ev için alışveriş yapacağım pazardan. Gerçi yol çok uzak ama...”

“Ablam, al şunu. Bak maaşımdan kalanın hepi topu bu. Yarım kilo da helva al annemin ruhuna da gönder gönderebildiğin dualarını. Allak kerim sonrası.”

“Hiç olur mu, kardeşim?”

“Olur, olur hem de nasıl olur. Al bu da benden.”

“Helal et ama.”

“Etmem mi? Hadi, rast gele.”

Okul aile birliği görmüştü bir kez çabamı, gayretimi ve bakanlığa sundukları bir dilekçe ile benden bahsettiler. Semtin en dar bütçeli okulunda yaptıklarım bir devrimdi sözüm ona. Sözün bittiği yerdeydim. Bu kez ikinci daireyi elden çıkardım ve tüm paramı yine okula harcadım. Helal olsun. İşler hayli yoluna girmişti hani ve derken bir gün...

“Aramıza hoş geldiniz, Selda Hanım. Hayırlı olsun, efendim. İlk görev yeriniz mi?”

“Evet, müdür bey. İlk tayinim İstanbul’a çıktı ki İstanbulluyum da.”

“Aman, efendim, Maşallah, Maşallah. İnşallah çok güzel günler geçireceğiz şey yani demek istedim ki; çocuklar gibisi yok. Bakın her yer çocuk kaynıyor. Bu gün bana yarın size... şey, yani, Allah çocuğu olmayan herkese nasip etsin. Şey, demek istedim ki; öğrencilerimizi bizim geleceğimiz. A, zil çaldı. Hadi, sizi öğrencilerinizle tanıştırayım.”

“Çok naziksiniz, müdür bey.”

“Efendim, vazifemiz. Rica ederim.”

Okul daha sıcak bir hava almıştı artık gerçi okulum benim zaten yuvamdı ama yuvayı da dişi kuş yapmaz mı? Pardon, dilim sürçtü. Her kadın çiçektir. Özür dilerim, efendim: öğretmenler, yeni nesil sizin eserinizdir. Elbet ben de birilerini eseri olacaktım daha doğrusu olurdu, değil mi?”

Dağ dağa kavuşmaz insan sevgilisine kavuşur... pardon, yine sürçü lisan ettim ama Selda Hanım bende akıl mı bırakmıştı?

Okul çıkışı illa ki bir yerlere gidip bir şeyler yiyip sohbet ediyorduk hele ki üstümüzdeki çekingenliği de attıktan sonra.

Tuhafıyeci dükkânına artık uğramıyordum hani neredeyse kanatlanıp uçacaktım göklerde. Ayağım yerden kesilmişti adeta.

Bir anne babanın biricik kızıydı Selda öğretmen aslında onun dediğinin yalancısı değilim elbette ne de olsa her dediği doğru idi ve her söylediği kelime ok gibi kalbime saplanıyordu.

Bazen devamsızlık yapıyordu genç öğretmeniz. Aman, efendim, ne demek ne demek? Kesin rahatsızdı ya da bir işi çıkmıştı. Derslerine ben giriyordum üstelik MEB’na dahi bildirmeden. Gerçi usulsüzlük yapıyordum ama... aman canım, o kadar da olsun hani: ne de olsa koskoca müdürdüm.

Birbirimize git gide alışıyorlardık ve elim bir kez bile eline değmemişti. Kıyar mıydım hiç prensesime?

Gelin güvey oluyordum gerçi ama böylesine can kurban.

Mesleđime yeni başlamış gibi heyecanlı ve istekliydim. Taş mı taşıyordum da kolum yoruluyordu ve bir gün...

“Sizden istemeye yüzüm kızarıyor ama...”

“Ne demek, hocanım? Elbette. Siz söyleyin ben emir telakki ederim.”

“Küçük bir meblağ sayın müdürüm. On bin kadar. Çok değildir değil mi sizin için? Bir tanıdığım rahatsızlandı da. Malum ilaç paraları ve hastane masrafı. En kısa zamanda size ödeyeceğim.”

“Yanımda o kadar nakit yok ama ben hemen gider kredi çeker teslim ederim size. Şey, mademki hasta

ziyaretine gideceksiniz ben de eşlik etsem.”

“Ah, ah, İstanbul kadınıdır kendisi ve pek hoş karşılamaz böyle şeyleri. Malum, bekâr kızım ben. Yanlış anlar da hani sonra da yüreğine iner. Sonraki sefer İnşallah.”

“Elbette. Hiç rahatsızlık verir miyim? Hemen bankaya gidip geliyorum.”

Demek ki koca memlekette tek güvendiği inandığı insan bendim Selda Hanımın. Bakar mısınız, Selda demeye bile dilim varmıyor. Ah, bir de o pembe yanakları yok mu? Nasıl da mahcubiyetten pembe pembe oldu yoksa hep başı önde gezer. Bir tek öğrencileri ile beraberken göz göze gelir yavrularıyla yoksa ne edepi he hanımdır, ah bir bilseniz.

Umuyordum ki; iyi haberler alacağım o yaşlı tanıdığından ve bir sabah telefonuma gelen mesajla:

“Şehir dışına gidiyorum cenaze işlemleri için sayın Müdür Bey. Yalnız uçak param yetmedi. Aşağıda yazılı hesap numarasına acilen beş bin lira havale yaparsanız çok makbule geçer. Selamı var rahmetlinin oğlunun ve o da size çok teşekkür ediyor. Teşekkür ediyorum. Görüşmek üzere.”

Saygın ve muteber bir hanımefendi ve ben tekdüze yaşayan bir adam. Altı üstü ne ki? İyi de banka bana tekrar kredi verir miydi ki?

Teyzeyi de görememiştim üstelik. Neyse, dedim.

Üstümde de o kadar para yok ve aklıma ilk olarak anamdan yadigar kalan üç beş ziynet eşyası kalmıştı. Gerçi onları gelini için bir köşeye atmıştı iyi de zaten aynı hesaba gelmiyor muydu? Ne de olsa Selda benim ruh ikizimdi ve evleneceğim kadın...

Günbegün aşkım büyüyordu ve sık sık şehir dışına gidip geliyordu Selda.

Hatta neredeyse her hafta sonu. Hafta başı derse yetişemediğinde eksikliğini aratmıyordum bu arada bayağı borçlanmıştım kredi çektiğim bankalara. Evler de elimden gitmişti yine de dert etmiyordum nihayetinde kiraladığım daireyi de boşalttım ve okulun bodrum katındaki o tek göz odaya yerleştim elbette kimsenin haberi yoktu olan bitenden zaten durumu bakanlık öğrendi mi anında kovulurdum öğretmenlikten hele ki Selda'nın yerine derslerine girdiğimi bir öğrenseydi müfettişler onun da kariyeri tehlikeye girerdi.

Şehir dışına çıktığından beri fazla yüzünü görmez oldum nazenin sevgilimin. Ne komik bir adamdım ki bir kez bile elini tutmadığım biri için ne hayaller kuruyordum?

Soru sormak aklımdan bile geçmiyordu sadece onun iyi ve mutlu olması idi tek temennim.

“Çok yoruluyorsunuz Selda Hanım. İsterseniz size rapor alalım da gidin şöyle bir kendinize gelin.”

“Ah, aklımı okudunuz, hocam. İki ay mesela...”

“Biraz zor ama mademki siz öyle istiyorsunuz.”

Bu, aramızda geçen son konuşmaydı zaten olan oldu sonrasında.

Raporu nihayetinde almış ve yeniden şehir dışına çıkmıştı ben de pembe hayallerimle baş başa ne planlar yapıyordum kuracağımız yuvamız hakkında ta ki sabahın beşinde gelen o mesajı görene kadar:

“Müdür bey, ben bu gün istifamı verdim. Artık İstanbul'a dönmeyeceğim. Haftaya bu gün nikahım var.

Hani size bahsetmiştim. Rahmetlinin oğlu zaten çocukluktan tanışıyoruz. Sizin de nikahta bulunmanızı isterdim ama aile içi olacak. Her şey için çok teşekkür ederim. Bu arada; bakanlık hakkınızda soruşturma açmış elinizi çabuk tutsanız iyi edersiniz.”

Elimi çabuk tutmak?

İyi de ne için?

Ben kötü bir şey yapmamıştım ki?

Ve onlar harala gürele geldiler üstelik tek laf etme hakkım olmadığını da çok iyi biliyordum.

Ellerinde sayfa sayfa raporlar ve tüm okulu titizlikle teftiş edip...meslekten men edilmişim üstelik çalıştığım tüm yıllarım yanmıştı ve mesleğimi ihlal ettiğim için hele ki Selda uğruna yaptıklarım da ortaya çıkınca...

Aynı paltoyu giyiyorum ama dediğim gibi ilk sahibi ben değilim ve aynı ayakkabılar ta ki onlar dün ayağımdan çıkıp da ayakkabısız kalana değin. Sonrası mı? Artık bir sonram yok ki tıpkı öncemi bir hiç uğruna heba edip an'ımı da yok saymamla nihayetlenen.

Şimdi tüm boş zamanlarımda ki zamanım zaten hep boş okul önlerine gidip dağılan öğrencilerin başlarını okşuyorum ve sırf bu yüzden kaç kez gözaltına alındım üstelik kimseye de ispatlayamıyorum öğretmen olduğumu hele ki adım çıktıktan sonra...

Özledim çocuklarımı tüm çocuklarım gözümde tütüyor ama hepsi bu.